

## Arrest

nr. 38 245 van 5 februari 2010  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 18 maart 2009, diende op 19 maart 2009 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2009 werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker op 15 oktober 2008 reeds in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 5 mei 2009, overeenkomstig artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 14 augustus 2009 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de Griekse autoriteiten mee dat zij, aangezien zij nalieten om binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het overnameverzoek, geacht werden het overnameverzoek te aanvaarden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 december 2009 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten (S. A.)*

*(...)*

*die een asielaanvraag ingediend heeft.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

*De betrokkene, die staatsburger van Syrië verklaart te zijn, diende op 19.03.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat op de betrokkene op 15.10.2008 te Mytilini door de Griekse instanties werd geregistreerd (eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dat hij vanuit Turkije via Griekenland het grondgebied van de lidstaten binnenkwam en door de Griekse instanties werd aangehouden. De betrokkene stelt verder dat hij op 23.10.2008 door de Griekse instanties naar Turkije werd teruggestuurd. Hij zou vervolgens van 23.10.2008 tot 12.03.2009 te Izmir, Turkije hebben verbleven. Op 05.05.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. We ontvingen tot op heden geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten op dit verzoek. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en dienen ze de betrokken persoon over te nemen.*

*In brieven van 01.06.2009 en 04.08.2009 vraagt de advocaat van de betrokkene dat inzake zijn asielaanvraag artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 zou worden toegepast. Als motief voeren ze aan dat de asielprocedure in Griekenland verschillende tekortkomingen vertoont en dat de leefomstandigheden van asielzoekers er zeer slecht zijn. Ze stellen dat dit door nationale en internationale rechtspraak werd bevestigd en verwijzen ter ondersteuning naar ondermeer rapporten van het BCHV van 12.06.2009, van het UNHCR van 15.04.2008 (geactualiseerd), van het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing ("Report to the Government on the visit to Greece carried out by the CPT from 20 to 27 February 2007", 08.02.2008), het rapport van Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 04.02.08 en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wordt verwezen naar een arrest van het EHRM van 11.06.2009, dat Griekenland veroordeelde voor schendingen van de artikels 3 en 5 van het EVRM (arrest S.D versus Griekenland, 11.06.2009).*

*Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat België volgens artikel 3(2) niet verplicht om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die Europa voor ogen heeft. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de*

artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 duidelijk verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie bij dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Het feit dat het percentage van vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschillend is toont niet aan dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RW nr. 14.711, 31 .07.2008).

De advocaat van de betrokkene stelt dat bij een overdracht van de betrokkene naar Griekenland hij het risico loopt op een mensonwaardige behandeling. Zo wordt aangehaald dat de betrokkene al door de Griekse instanties naar Turkije werd teruggestuurd en dat hij dit risico bij een eventuele overdracht naar Griekenland opnieuw zou lopen. Er wordt betreffende dit motief verwezen naar een arrest van het EHRM van 11.06.2009.

Betreffende het motief van een mogelijke schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland geen asielzoekers terugwijst naar het land van herkomst zolang de

*asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. Ook hier moet worden opgemerkt dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 3 te respecteren. Verder moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel bewijs aanbrengt van zijn vermeende terugkeer van Griekenland naar Turkije en van zijn vermeende verblijf in Izmir.*

*Het EHRM oordeelde in een arrest van 02.12.2008 (arrest KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt verder dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening.*

*Bij verwijzing naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus concreet worden aangetoond waarom er sprake zou kunnen zijn van een risico op een schending van artikel 3. Het louter verklaren van een vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM volstaat geenszins, ze dient te worden gebaseerd op de persoonlijke ervaring(en) van de betrokkene. De betrokkene verklaarde tijdens zijn interview van 21.10.2008 tot 23.10.2008 in Griekenland te hebben verbleven, hij zou die twee dagen bij de politie zijn geweest. Deze verklaring strookt niet met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek dat weergeeft dat de betrokkene reeds op 15.10.2008 door de Griekse instanties werd geregistreerd, wat vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokkene. De betrokkene maakte tijdens zijn interview op geen enkel ogenblik melding van een onmenselijke behandeling door de Griekse instanties. Hij kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.*

*Wat de verwijzing naar het arrest van het EHRM van 11.06.2009 betreft moet worden opgemerkt dat de zaak van de betrokkene niet kan worden vergeleken met de zaak, die aanleiding gaf tot het aangehaalde arrest. Zo worden in het vermelde arrest plaats en duur van opsluiting duidelijk vastgesteld. In het geval van de betrokkene is dit niet het geval, hij verklaart enkel het risico te lopen op een behandeling strijdig met artikel 3. De betrokkene kan dus op geen enkele wijze aantonen dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt.*

*We voegen toe dat de Griekse instanties tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.*

*Aan de betrokkene werd gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij niet expliciet voor België had gekozen, dat België de bestemming was van de vrachtwagen, waarmee hij van Turkije zou zijn gekomen. Hij verklaart verder in goede gezondheid te zijn en en geen familie in België te hebben.*

*Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.*

*Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.*

*Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten.(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 13 januari 2010 werd verzoeker onder escorte overgebracht naar Griekenland.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

*“Overwegende dat krachtens artikel 3 lid 2, de Belgische autoriteit de mogelijkheid heeft om de criteria van de Verordening 343/2003 toch niet na te leven en te beslissen om het asielverzoek door België zelf te laten onderzoeken. Op die manier kunnen de Belgische asielinstanties zelf toetsen of het land waartoe ze de vreemdeling willen sturen op redelijkerwijze zijn problemen zou kunnen oplossen. Door een keuze aan elk land te laten, voert artikel 3 van de Verordening 343/2003 tevens een mogelijke verantwoordelijkheid van het land in die een gevaarlijke overname op zich neemt. Deze verantwoordelijkheid vloeit voort uit de absolute draagwijdte van het artikel 3 EVRM. (zie tweede middel) Het verbod van onmenselijke behandelingen is zo groot dat wanneer een staat een persoon uitzet, de uitgezette persoon in de nieuwe staat geen onmenselijke behandelingen mag ondergaan zonder de verantwoordelijkheid van de oorspronkelijke staat mee te brengen.*

*Verzoeker wordt in huidig geval door tegenpartij geforceerd naar Griekenland terug te keren om er zijn asielverzoek te laten onderzoeken. Tegenpartij erkent blijkbaar dat Griekenland nogal ongeliefd is bij de Mensenrechteninstellingen aangezien de motivering van de bestreden beslissing verzoeker tracht gerust te stellen.*

*Het feit dat de Griekse autoriteiten ondertussen twee richtlijnen 2003/9/EG en 2005/85/EG in hun nationaal recht omgezet hebben, is voor verzoeker in geen geval een waarborg. Zo betwijfelt verzoeker evenals dat Griekenland een fatsoenlijke asielprocedure organiseert enkel omwille van haar handtekening op de Genève Conventie van 1951. Bovendien herhaalt verzoeker dat het neergelegde rapport van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen dateert van na de omzetting van de twee richtlijnen.*

*Niettemin schrijft verwerende partij in de bestreden beslissing dat: “De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hogere standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.”*

*Tegenpartij blijkt duidelijk een verwarring te maken tussen het materieel en theoretische recht op asiel en opvang en de reële situatie zoals die dagelijks plaatsvindt.*

*Verwerende partij omschrijft in de bestreden beslissing de hele asielprocedure evenals de verdragen waartoe Griekenland partij is. Verzoeker herhaalt wat hij net overgeschreven had uit het rapport van de “Austrian Red Cross”: Op papier staat alles mooi, maar in de feiten is dat niet het geval. Alle getuigenissen spreken de informatie van verwerende partij tegen. Bovendien, is haar informatie van “algemene aard” en vindt verzoeker geen woord terug over zijn detentie in het Pagani centrum.*

*Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift, en middels zijn persoonlijke ervaring, in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. Ten laatste, heeft UNHCR haar verslag van 15 april 2008 bevestigt en vraagt de Lidstaten om het soevereiniteitsclausule (artikel 3) toe te passen.*

*“In view of EU Member States’ obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodges even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation.” (§26).*

*Deze commentaar volgt en vult het verslag van 9 juli 2007 aan i.v.m. de schendingen van Griekenland betreffende de terugname van bepaalde asielzoekers. De UNHCR heeft onlangs de mogelijkheid gehad om deze positie van 15 april 2008 te bevestigen en actueel te verklaren.*

*Zo verkreeg de Belgische overheid een brief op 2 April 2009 van de UNHCR erop wijzend dat: “Het UNHCR handhaaft haar evaluatie van het Griekse asielsysteem alsook de aanbevelingen daartoe, vertolkt in haar standpunt van april 2008...”*

*Verweerder werpt op dat uit artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geen enkele verplichting kan afgeleid worden.*

*De Raad wijst erop dat artikel 3 van de verordening 343/2003 luidt als volgt:*

*“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.*

*2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.*

*3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.*

*4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.”*

Artikel 3 van de verordening 343/2003/EG voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de verordening 343/2003/EG vastgelegde criteria.

Er moet daarnaast worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (*“de soevereiniteitsclausule”*), zoals verweerder stelt, in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoeker aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG vervatte mogelijkheid. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die is opgenomen in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en stelt de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde stukken anders te beoordelen laat op zich niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

*“Overwegende dat tegenpartij de rechtspraak van uw Raad niet in acht schijnt genomen te hebben.*

*Dat dit door een toepassing van de volgende arresten op de huidige zaak duidelijk wordt.*

*Op 19 oktober 2007 houdt uw Raad rekening met de aanbevelingen van de HCR van 26/07/2007, en beslist de overname door Griekenland te schorsen en is van mening dat:*

*“la jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par une autre Etat partie au Règlement Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe du non-refoulement”.*

*In casu, slaagt tegenpartij er op geen moment in om deze garantie aan verzoeker te kunnen brengen. Volgens haar, is dat haar rol niet. Verzoeker verwijst naar zijn uitzetting omtrent de absolute draagwijdte van artikel 3 EVRM. De Belgische staat zal 5 dagen voor de uitzetting Griekenland waarschuwen zodat alles gereed gesteld kan worden voor verzoeker.*

*Verzoeker twijfelt dat dit “een garantie” genoemd kan worden. Griekenland antwoordt haast nooit op vragen van terugname en men kan zich zelfs afvragen of er enige staff aangesteld is in de Dublin bureaus in Griekenland.*

*Op 10 april 2008, schorst de RVV een uitzetting naar Athene voor de reden dat een impliciet akkoord nog geen waarborgen brengt van een effectieve behandeling van het asielerzoek door de Griekse autoriteiten.*

*Dit arrest zou op de DVZ druk uitgeoefend hebben om met zekerheid van de Griekse autoriteiten “expliciete” waarborgen te verkrijgen.*

*In casu, gaat het hier ook om een “Tacit agreement”. Er dient dringend stopgezet te worden aan deze praktijk van “Tacit Agreement”.*

*Op 29 mei 2008, heeft de RVV beoordeeld dat zulke garanties niet voldoende waren en de DVZ niet vrijstelde van enige toetsing van de slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.*

*« La partie requérante a fait connaître en temps utile à la partie adverse que son renvoi vers la Grèce constituerait à son sens une violation de l'article 3 de la CEDH, notamment en raison des traitements inhumains et dégradants qui lui auraient été infligés et dont elle dit risquer la répétition. (...) Le Conseil constate qu'en invoquant qu'il risque, en cas de renvoi en Grèce, d'être exposé dans ce pays à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH et en appuyant ses propos sur des sources documentaires fiables communiquées à la partie adverse, le requérant a formulé une objection explicite et circonstanciée sur une dimension importante de ce renvoi. La partie adverse se devait par conséquent de répondre à cette objection dans sa décision pour satisfaire à ses obligations de motivation. »*

*Op 31 oktober 2008, heeft de RVV een beroep tot vernietiging onderzocht van een beslissing van overname door Griekenland dd. 16 oktober 2007. De Raad merkt het tekort aan garanties van een voldoende procedure op en « Le Conseil estime que la partie défenderesse se devait par conséquent de faire preuve de circonspection dans sa manière d'appliquer le règlement de Dublin, et motiver adéquatement sa décision au regard des éléments dont elle avait connaissance. Le Conseil rappelle à cet égard que la Cour européenne des droits de l'Homme a en l'occasion de réfuter, dans son arrêt du 7 mars 2000 (T.I. — Royaume Uni, n° 43844/98), tout caractère automatique à l'éloignement des demandeurs d'asile en application du Règlement de Dublin et a exigé un examen des risques que, par répercussion, une telle mesure pourrait leur faire courir en cas de renvoi subséquent dans leur pays d'origine. De la sorte, la Cour exige un examen minimum des risques encourus en cas d'allégations de circonstances particulières permettant de croire qu'un risque sérieux de mauvais traitements dans ce pays existe réellement. De même, le Conseil d'Etat a déjà jugé « que la partie adverse n'ayant pas dans sa décision, dissipé les doutes quant à l'examen de la demande d'asile de la requérante par les autorités grecques, le risque de préjudice grave difficilement réparable allégué, doit, dans l'état actuel de l'affaire, être tenu pour établi. » (Conseil d'Etat, arrêt n° 162.039 du 28 août 2006 et arrêt n° 162.040 du 28 août 2006)» De beslissing werd vernietigd.*

*Op 10 november 2008, schorst de RVV een uitzetting naar Athene: “Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland in detail op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de rechten*

van de mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie, en de algemeen gekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van Iraakse kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heft geschonden."

Op 10 april 2009 schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV, tot 2 maal toe, een uitwijzing naar Athene op. Deze arresten stellen vast dat verslagen gepubliceerd na de omzetting van de Europese richtlijnen nog altijd ernstige tekortkomingen van het Griekse asielsysteem vermelden en besluiten daaruit: "In het kader van de zorgvuldigheidsplicht meent de Raad dat het aangezien zou zijn dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld." Deze arresten keuren aldus de terugkeer na impliciete akkoorden af.

Op 10 april 2009 schortte een Franstalige kamer van de RVV op haar beurt een uitwijzing naar Athene op: « Le Conseil estime pour sa part que les termes du rapport du 4 février 2009 du Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, (...)ainsi que les photos qui illustrent les informations qui y sont con tenues concernant les conditions de détention des demandeurs d'asile sont particulièrement significatifs. (...) Or ce rapport est postérieur aux arrêts dit Conseil et de la Cour européenne des droits de l'homme cités dans les décisions entreprises, et son contenu est suffisamment claire pour établir qu'en dépit de ses récents efforts pour intégrer des normes européennes utiles en matière d'asile et de respect des droits fondamentaux des demandeurs d'asile, les autorités grecques ne sont encore en mesure d'offrir aux demandeurs des garanties minimales d'accueil et de procédure. »

De RVV bevestigt dit arrest op 17 april 2009 en benadrukt hiermee opnieuw het belang van het verslag van 4 februari 2009 en « observe, à l'instar du requérant que la partie défenderesse n'a nullement tenu compte de ce constat dans la décision entreprise et s'est contenté d'une motivation générale et stéréotypée en totale contradiction avec le rapport précité.

Ce rapport étant particulièrement récent (...) il apparaît à tout le moins indécent dans chef de la partie défenderesse d'affirmer sans nullement étayer ses assertions qu'en l'espace de deux mois, les changements législatifs en Grèce seraient de nature à annihiler les nombreux manquements épinglés par le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe (...). »

Op 30 april 2009 annuleerde de Nederlandstalige kamer van de RVV een beslissing tot overdracht: "(...) blijkt dat verzoeker informatie verstrekt heeft over een belemmering voor asielzoekers om een asielaanvraag in te dienen die mogelijkwerijs een invloed heeft op de expliciete garantie vertrekt door de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. Het komt de verwerende partij toe met deze informatie rekening te houden en hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing, wat in casu niet het geval is. De verwijzing naar de schriftelijke garantie vertrekt door de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, naar de ondertekening door Griekenland van de Conventie van Genève en de omzetting van asielrichtlijnen vormt in casu geen afdoend antwoord."

Verzoeker is van mening dat hij zich in exact dezelfde situatie bevindt als de verzoekers in de hierboven vermelde rechtzaken. Inderdaad, alle verzoekers waren asielaanvragers van verschillende origine die hier in België aangekomen waren om Asiel aan te vragen en tengevolge terug naar Griekenland verstuurd werden.

De opgesomde rechtspraak is perfect toepasbaar voor het dossier van verzoeker aangezien de gevallen identiek zijn.

Uit dit alles, kan men afleiden dat de motivatie dus hoogstens gebrekkig en totaal onaangepast aan de concrete situatie van verzoeker zodanig dat de beslissing niet voldoet aan de voorwaarden opgesomd door artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Overwegende dat één van de consequenties van de slechte motivering, de schending van het artikel 3 EVRM is.

Ten eerste, zal verzoeker in Griekenland zelf erg slecht behandeld worden en deze behandeling zal onmenselijk en vernederend zijn zoals de ervaring en de verslagen met zekerheid aantonen. In tegenstelling met wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, de vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM is gestoeld op de eigen persoonlijke ervaring van verzoeker, zoals het in de eerste afdeling aangetoond werd.

Ten tweede, aangezien het miniem percentage van erkende asielzoekers in Griekenland (0,04% in eerste instantie en 2,05% in beroep tegen 25 % in België) is het quasi onmogelijk dat verzoeker er bescherming kan verkrijgen. Op die manier, zal hij dan terug naar Syrie gestuurd worden. Verwerende partij volhard(t) op een nogal hypocritische wijze dat het abnormaal laag aantal erkende vluchtelingen nog niet aantoont dat Griekenland de Europese verdragen niet naleeft.

Niettemin, blijkt uit het rapport van de "Austrian Red Cross" dat:

*"According to our interview partners the first instance asylum procedure is conducted by the Greek aliens police. Access is rather restricted. Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day, according to police guidelines. This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker, Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview and no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally,, there does not seem to be nearly enough information — let alone in the mother tongues of the asylum seekers — about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counselling.*

*First instance decisions are standardised, one-page, copy-pasted forms which are issued only, in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status.*

*In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent. (...)*

*However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009. This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by, the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision. (wij onderlijnen)*

Voor dit aspect (artikel 3 EVRM) verwijzen we naar het artikel geschreven door de specialiste S. SAROLEA in de "Revue des droits des étrangers " (stuk 7) Vertrekkend van het arrest Saadi v. Italië voor het Europees Hof, komt de schrijfster tot het besluit dat het artikel 3 van absolute toepassing moet zijn. Het land dat een buitenlander wilt uitzetten blijft bevoegd en verantwoordelijk voor de toekomstige behandeling van deze buitenlander. Zo spreekt S. SAROLEA, (ondersteund door Prof. Y. CARLIER) van de inachtneming van het artikel 3 "Par ricochet" of "Par double ricochet". (vrije vertaling: "ketting")

Verzoeker is van mening dat beiden "ricochets" (kettinguitzetting) in zijn geval de Belgische autoriteiten verplichten om hem te verdedigen tegen de hoogst waarschijnlijke behandelingen die hem zowel in Griekenland als in Afghanistan te wachten staan.

Het Europees hof herhaalt in het arrest T.I. v. Verenigd Koninkrijk dat de lidstaten in geen geval zich achter de verordening van Dublin kunnen schuilen om de absolute reikwijdte van het artikel 3 EVRM te verminderen of te schenden.

Overwegende dat de eigenlijke artikelen die het recht op asiel en bescherming veroorloven in concreto logischerwijze ook geschonden zijn.

De Conventie van Genève is bindend en de verbintenissen ervan zijn in ons nationaal recht geïntegreerd zodanig dat de tegenpartij zich ook verantwoordelijk maakt van de schending van artikels 48, 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 Conventie van Genève."

Verweerder antwoordt dat België niet anders kan dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving en dat anders oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Hij benadrukt dat alle lidstaten de verordening 343/2003/EG en de overdracht van asielzoekers aan Griekenland toepassen. Tevens geeft hij aan dat verzoeker niet kan ontkennen dat de Griekse autoriteiten ertoe gehouden zijn om hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen en dat ook een beroep kan gedaan worden op de mogelijkheid om zich te richten tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Griekse autoriteiten aan bepaalde verplichtingen zouden tekortkomen. Hij besluit dat er in casu ook geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers toegelicht dat verzoeker verklaarde voorheen in Griekenland te hebben verbleven en dat dit ook werd vastgesteld door een controle van zijn vingerafdrukken, dat Griekenland naliet binnen de wettelijke termijn te reageren op een overnameverzoek en dat hieruit de verantwoordelijkheid van Griekenland voor de overname van verzoeker en de behandeling van zijn asielaanvraag blijkt. Ook wordt gesteld dat toepassing werd gemaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10.1 en 18.7 van de verordening 343/2003/EG. Daarnaast wordt toegelicht waarom verweerder meent dat er geen redenen zijn om gebruik te maken van de mogelijkheid om de asielaanvraag op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG in België te behandelen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad merkt verder op dat verzoeker met zijn beschouwingen tevens poogt aan te tonen dat hij in Griekenland zal onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt in wezen dat er geen garanties zijn dat hij in Griekenland een asielaanvraag zal kunnen indienen en dat hij bijgevolg het risico loopt dadelijk teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst waar hij vervolging vreest.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoeker verwijst naar een aantal arresten van de Raad moet eerst en vooral benadrukt worden dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Voorts moet worden opgemerkt dat uit het feit dat de Raad in het verleden vaststelde dat het bestuur in bepaalde gevallen tekort kwam aan zijn verplichting om een beslissing formeel te motiveren of het zorgvuldigheidsbeginsel miskende in casu niet kan afgeleid worden dat verzoeker in Griekenland zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert bovendien dat verweerder rekening gehouden heeft met de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte inlichtingen en uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is verzoeker in Griekenland een asielaanvraag zal kunnen indienen en tijdens de behandeling van het

asielverzoek niet zal worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Het is ook niet betwist dat, zoals in de bestreden beslissing is aangegeven, Griekenland de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in het nationale recht heeft omgezet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak die dateert van voor de aanpassing van de Griekse asielregelgeving. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat uit het feit dat de Griekse overheden niet formeel bevestigden dat zij verantwoordelijk waren voor de behandeling van zijn asielaanvraag moet afgeleid worden dat hij geen asielaanvraag zal kunnen indienen of dat deze niet behandeld zal worden. Gelet op de omzetting van de Europese richtlijnen dient er namelijk te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Verzoeker beweert nog dat zijn vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM gestoeld is op zijn *“eigen persoonlijke ervaring”*. Hij laat evenwel na zijn bewering met enig overtuigend stuk dat betrekking heeft op zijn persoonlijk wedervaren te staven.

Ook door toe te lichten dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten vloeit niet noodzakelijkerwijze voort dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen in de praktijk en dat moet gevreesd worden voor een miskennen van artikel 3 van het EVRM. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven moet geduurd worden dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden en dat het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld is aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoeker aangevoerde bepalingen aangetoond.

Het feit op zich dat uit verslagen, die evenwel niet worden gevoegd bij het verzoekschrift, zou kunnen afgeleid worden dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat op zich ook niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie wordt aangevoerd moet erop gewezen worden dat deze bepaling een directe werking moet worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig inroepen. Het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, kan niet ontvankelijk worden aangevoerd (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233).

Wat de schending van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat verzoeker deze schending afleidt uit het feit dat Griekenland zou weigeren om zijn asielverzoek,

conform de internationale regels, te behandelen. Hij toont deze bewering evenwel niet aan zodat een schending van deze bepalingen ook niet kan worden vastgesteld.

Het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 18.7 van de verordening 343/2003.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

*“Overwegende dat de bestreden beslissing het artikel 18 (7) vermeld: De Griekse autoriteiten hebben niet binnen die termijn (van 1 maand) geantwoord, wat betekent dat zij met toepassing van artikel 18 (7) van vermelde Verordening de bovenvermelde persoon dienen over te nemen.”*

*Artikel 18(7) luidt als volgt:*

*“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”*

*De verwerende partij heeft zelfs geen nieuws gekregen van de Griekse asielinstanties, geen woord over mogelijke garanties dat verzoeker, vandaag nog in- handen en dus onder de verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten, er wel een decente asielprocedure en menselijke behandeling zal kunnen verwachten.*

*Verwerende partij steunt zich enkel op een impliciet akkoord van overname en verzoeker wenst een arrest van uw Raad aan te halen:*

*Op 10 april 2009 schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV, tot 2 maal toe, een uitwijzing naar Athene op. Deze arresten stellen vast dat verslagen gepubliceerd na de omzetting van de Europese richtlijnen nog altijd ernstige tekortkomingen van het Griekse asielsysteem vermelden en besluiten daaruit: “In het kader van de zorgvuldigheidsplicht meent de Raad dat het aangezien zou zijn dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld.” Deze arresten keuren aldus de terugkeer na impliciete akkoorden af.*

*De Belgische staat is ook gebonden aan een zorgvuldigheidsprincipe. In dit geval schiet de verwerende partij sterk te kort in argumentatie en handelt op een onzorgvuldige manier door zich niet te buigen over de waarborgen die Griekenland zou kunnen aanbieden. De gestereotypeerde zin waarin verwerende partij verzoeker probeert gerust te stellen door vijf dagen voor zijn uitzetting Griekenland te verwittigen, kan niet als een “passende regeling voor zijn aankomst” beschouwd worden.*

*Bovendien, ziet men niet in waarom verwerende partij twee maanden gewacht heeft vooraleer hij de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis bracht aangezien het termijn van één maand na de aanvraag tot terugname sinds 19/07/2009 verstreken was.*

*Verzoeker meent dus dat verwerende partij aan haar zorgvuldigheidsplicht ontbreekt.”*

Verweerder beperkt zich tot een verwijzing naar de tekst van artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG.

De Raad kan enkel aangeven dat uit de uiteenzetting van verzoeker niet blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder op 5 mei 2009 een aanvraag tot overname van verzoeker aan de Griekse autoriteiten richtte. Daar verzoeker op dat ogenblik niet van zijn vrijheid beroofd was hadden deze autoriteiten tot 5 juli 2009 om te weigeren om deze aanvraag in te willigen. Door het ontbreken van een antwoord op 5 juli 2009 stond hun verantwoordelijkheid vast. Het feit dat de Griekse autoriteiten verweerder vervolgens niet meer contacteerden leidt niet tot de vaststelling dat artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG zou geschonden zijn of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskend heeft.

In zoverre verzoeker stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de bestreden beslissing pas kon genomen worden nadat er garanties waren dat zijn asielverzoek in Griekenland zou worden behandeld kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel en nogmaals te benadrukken

dat verweerder in de bestreden beslissing aangaf deze vraag onderzocht te hebben en besloot dat er voldoende garanties waren. Verzoeker stelt de situatie anders te beoordelen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet op basis van correcte feiten tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat verweerder pas vijf maanden, en niet twee maanden zoals hij verkeerdelijk aangeeft, nadat vaststond dat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag een beslissing nam. Verzoeker werd in afwachting van een beslissing immers opgevangen door de Belgische overheden.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK